

Lap
126
134
135
143
151
158
171
172
173
185
205
206
331
231
238
239
263
266
287
293
298
299

317
334
341
343
366
380
392
396
442
449
449

331
276

155,
271,
400,
447
112,
303,
450
128,
256,
383,
451
16
452
400
452

KIS LAP

CSERESZNYE S CSERESZNYE-MAG. (Lásd a 10. lapon.)

XLV. kötet, 1. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. július 2-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

BÁTRAKÉ A SZERENCSE.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek:

Józsi bácsi			
Pali	} testvérek.	Béla	} testvérek. } az előbbieknél } rokonai.
Olga		Zoltán	
Margit		Lenke	

Szinhely: falusi kert, padokkal, kerti asztallal.

Első jelenet.

Pali, Zoltán, Margit, Lenke.

Zoltán (sebesen futva jön, a többiek kergetik.) Azért sem fogtok el... itt a célpont... (Az egyik padra ül.) Győztem! Pfüh! (Homlokát törli.)

Margit (líhegve, mint a többiek is.) Már futni jól tudsz, az bizonyos! Nem is hinné az ember ilyen fővárosi diáktól.

Pali. Oh, csak azért menekült el, mert ti lányok mindig az utamban botorkáltatok. No lássuk, el tudsz-é fogni?

Zoltán. Dehogy foglak! Meg sem mozdulok innen. Elég volt ebből az izzasztó futkosásból. Most már itt fogok hűsölni. (Félig elnyújtózva a padon.) Nem szeretem holtra fárasztani magamat.

Lenke. Nekem is elég volt a futásból. (Leül.)

Pali. Jól van, hát pihenjünk. Az alatt kitalálunk valami új játékot.

Margit. Igen, még messze az ozsonna. Ne unatkozzatok.

Lenke. Dehogy unatkozunk. Olyan pompás itt nálatok... no, legalább így nyáron a szünet-időben. Már persze télen szebb nálunk a fővárosban, eljárunk néha színházba is, tartunk gyermek-bálokat nagy ozsonnákkal.

Margit. Jaj de jó az! Képzelem, milyen sok jó csemegét kaptok!

Zoltán (kissé megvetőleg.) Az ám, de nekünk fiuknak ugyancsak meg köll szen-

vednünk érette. A mamák, nénik mindjárt pirongatnak, ha folyton-folyvást nem tánczoltatjuk a kisasszonyokat. Oh, mindig holtra fáradok.

*

Második jelenet.

Voltak. Béla.

Béla (könyvvél kezében.) Ejnye, de csöndeskén üldögéltek itt. (Leteszi a könyvet az asztalra.) Elolvastam, amit a mai napra szántam; most már én is játszani akarok.

Margit. Persze; de olyasmit találunk ki, ami nem fáraszt; mert ha fölhevülünk, nem fogunk tudni jóízűen ozsonnálni.

Pali (nevetve.) No Margitkám, nem féltelek én téged, hogy megmaradjon a porciód.

Béla. Játszhatunk csöndes játékot is, ha úgy tetszik. Például a »haragszom rád«-ot záloggal.

Lenke. Vagy buvócskát.

Margit. Vagy »benn a bárány, künn a farkas«-t.

Zoltán. Az is fárasztó. Jobb lesz a »haragszom rád«. Itt az asztal körül egészen kényelmesen üldögélhetünk.

Pali. Jól van, hát fogjunk hozzá.

*

Harmadik jelenet.

Voltak. Olga.

Olga (élénken lép be.) Fiuk, leányok, nagy ujságot mondok! Pompás ujságot!

Mind (felugrálnak.) Mi az? Mi ujság? Mi történt? (Körülfogják.) Beszélj szaporán, mi az?

Olga. Az, hogy Józsi bácsi és Klára néni holnap két hétre elutaznak...

Pali (boszusan.) Ejnye, Olga, hogy tudsz így elbolondítani? Hát ez neked jó ujság?

Margit. No már az igaz: ez ugyan pompás ujság! Nem lesznek többé Klári néni-nél jó ozsonnák!

Béla. Bizony nagyon rossz ujság. Józsi bácsi találta ki számunkra mindig a legkedvesebb mulatságokat.

Lenke. És ha vele sétáltunk ki messzire, még este sem köllött félnünk az erdőben. Jaj de kár, hogy elmegy!

Olga (vigan.) De hát engedjetelek szóhoz jutnom! Még csak az elejét mondtam el. Épp most sugta meg nekem mamácska, hogy Józsi bácsiék két hétre elutaznak a Kárpát-vidékre s nagy kirándulásokat fognak tenni ott a gyönyörű hegyek közt. És elhatározták, hogy... közülünk kettőt magukkal visznek.

Mind (ujjongva és ugrálva.) Ez már más! Így már csakugyan pompás! Jaj de jó lesz ott!

Zoltán. Igen ám, de hát nem mindnyájunknak szól ez a jó ujság. Az a kérdés, kit választ Józsi bácsi. (Megint leülnek.)

Margit. Az ám! Mondjad hát szaporán végig, Olgicza!

Olga. Többet nem tudok. Hogy ki lesz az a két szerencsés, azt Józsi bácsi még nem mondta meg.

Pali. Talán még nem is határozott. Így még valamennyien reménykedhetünk.

Lenke. Bizonyosan sorsot fogunk huzni.

Béla. No, akkor én itthon csöppenek, mert a sorsjátéknál soha sincs szerencsém.

Zoltán. Az nagyon jól van ugy. Nem elég, hogy anélkül is minduntalan első vagy mindenben?

Margit. Mindjárt megtudjuk. (Felugrik.) Ott jön Józsi bácsi! (Mind fölugrál.)

*

Negyedik jelenet.

Voltak, Józsi bácsi.

Józsi bácsi (lassan sétálva jön.) No's gyermekek, miről tanakodtok?

Mind (elejébe szaladnak, körül fogják, bele kapaszkodnak.) Józsi bácsi! Kedves Józsi bácsi! Igaz az a nagy ujság? Aranyos Józsi bácsi, ugy-e igaz? Jaj czukros jó bácsika!

Józsi bácsi (vidáman.) No, no, gyerekek, csak szét ne szedjetelek egészen! Még szükségem van kezemre, nyakamra, de még a kabátomra is. Kérlek szépen, ne huzzátok le!

Margit. No jól van, bácsika, meghagyjuk a kabátját, de csak ha rögtön, iziben megmondja, kit választ közülünk?

Mind. Igen, igen! Addig el sem eresztjük.

Józsi bácsi. Kit választok? Szeretlek én mindnyájatokat.

Pali. Ohó! Ilyen könnyen nem menekül, Józsi bácsi; mindent tudunk ám!

Józsi bácsi. No, ha mindent tudtok, akkor már nincs mit kérdeznetek.

Lenke. Ej no! Nem úgy érti Pali, kedves bácsikám! Az uti tervét tudjuk, de még azt akarjuk tudni, ki lesz közöttünk a szerencsés. Én leszek az egyik, ugy-e aranyos jó bácsikám?

Mind. Nem! Én! Ugy-e én? De bizony én! Engem válasszon! Engem! Kedves bácsi! Édes czukros aranyos bácsi! (Ujra körül fogják.)

Józsi bácsi. Lassan, lassan, fiaim! Nekem is éppen csak az most a bajom, hogy nem tudom, kit válasszak közületek. Ha csakugyan örömmel jönne mindegyőtök, nagyon meg kell gondolnom, kinek van legtöbb jussa hozzá.

Pali. Nékem, az bizonyos! Én vagyok a legidősebb.

Margit. Ohó! Akkor inkább nekem, mert én vagyok a legfiatalabb.

Zoltán. De én még soha sem láttam olyan nagy hegyeket.

Olga (nevetve.) Na, ez az érdmem nekem is megvan.

Béla. Én már láttam, mikor mamáék-kal Tatra-Füreden jártam, de csak annál inkább szeretnék ismét ott járni.

Lenke. Én meg vendég vagyok itt és vendéget nem szabad mellőzni.

Józsai bácsi (kedélyesen.) Kedves fiaim, az csakugyan mind rop-pant fontos, rop-pant komoly ok, amit a magatok javára elő tudtok adni. De már ha éppen annyiraszorongattok, meg kell vallanom, hogy egyiké sem, sokkal erősebb a másikénál, sőt én egészen másfé-

lékre gondolok. Kár, hogy nincs itt a feleségem, segíthetne a választásnál. Ha olyan nagyon sürgetitek, nem bánom: sétáljunk ki hozzá a majorba.

Béla. Nagyon jó lesz!

Olga. De mindjárt induljunk! Estig megjárhatjuk.

Zoltán (kelletlenül.) Köszönöm szépen! A major nagyon messze van, mindig napon kell menni, holtra fáradunk.

Margit. Igen, aztán meg... most már

mindjárt itt is az ozsonna ideje;... ha elmegyünk, nem ozsonnálunk.

Lenke. De kár, hogy a néni a majorba ment!

Józsai bácsi. Egész bizonyosan nem tudom, elment-é. Csak készült, mikor én hazulról elindultam. Pali fiam, szaladj át hozzánk. Itt a kis kerti ajtón át kijutsz a rétre s az én kertem hátsó ajtaján át mindjárt ott vagy. Tudd meg, otthon van-e a néni? Ha otthon van, kéretem, jöjjön át, aztán választunk.

Pali (gyorsan indul.) Öt percz mulva meghozom a hírt. (Hirtelen megáll és kifelé néz.) Ejnye... nem lehet ám erre menni...

Béla. No, mi a baj?

Pali. Látni a kerítésen át... ott legel a réten a Bimbó, a Józsai bácsi mérges bikája. Ismerem a gonosz ficzkót, egyszer már megkergetett.

Józsai bácsi. Az a haszontalan tehenész! Oda ereszti! Ejnye no, ez már hiba! Az utcának kerülve pedig hiába mennél, mert a néni, ha nem ment a majorba, akkor a kertben van s az utcai ajtót becsukta.

Olga. Menjünk hát a majorba.

Zoltán. De mikor az olyan messze van s meglehet, hogy hiába is megyünk!

Margit. Persze! Találjon ki egyebet, bácsikám!

Józsai bácsi. Igen ám, magam is szeret-

A VIZ PARTJÁN. (Lásd a 14. lapon.)

nék valamit kitalálni, mert hát Zoltán nagyon elfáradna, Margitka meg sajnálná az oszonnát ... de hogy is csináljuk hát? ...

Béla. Várjon még egy kicsit, kedves bácsi ... Én átjutok a bácsiékhoz, ha velem jön egy darabon valaki. Jőjj te Lenke, a te piros köténykédre van szükségem.

Lenke. Köszönöm szépen. Ha a köténykémre van szükséged, itt van, tessék! (Leoldja és oda adja.) De Bimbó urat jobb szeretem, ha messziről tisztelhetem.

Józsi bácsi. Mit akarsz azzal a piros kötényvel?

Béla. Mindjárt meglátják. Csak hogy maga a kötény nem elég. Szükséges, hogy valaki velem jőjjön.

Pali. Persze! Hogy valami veszedelembé juttass.

Zoltán. Én ugyan nem megyek!

Margit. Én sem!

Béla. Semmi különösebb veszedelem sincs benne, csak ügyes legyen, aki velem jön.

Józsi bácsi. No, Bélát én komoly fiúnak ismerem, meg lehet bízni a szavában.

Olga. Akkor hát én megyek vele.

Béla. Menjünk! (Kézet fogva el Olgával.)

Ötödik jelenet.

Voltak. Béla és Olga nélkül.

Józsi bácsi. Ugyan mit eszelt ki az a Béla? Innen megfigyelhetjük. (Mind egy helyre gyűlnek és lefelé néznek.) Most a kis rácsoskapun kívül állanak s Béla magyarázgat valamit.

Margit. Olga meg nevetve bólingat.

Pali. Most megindulnak ... no, ebbe ugyan bele fognak sülni ... csak nagy bajuk ne legyen ... ismerem én a Bimbó urat ...

Zoltán. No, ez furcsa ... Olga egyenesen Bimbó felé indul és lengeti a piros kötényt ...

Lenke. Jaj! Hiszen tudhatnák, hogy épp ettől vadul meg legkönnyebben.

Józsi bácsi. Az ám, az ám! De mégis ... ez a Béla alig ha nem leleményes kópé ... nézzétek, ott sompolyog oldalt a bokrok közt a kerítés mellett, ahol Bimbó nem látja ... Olga pedig nem megy messze ... most nagyot visitott, ide hallottam ... Bimbó is hallotta és oda néz feléje ...

Pali. Néz bizony ... ni, már dühös ... már kaparja is a földet ... no ... no! Most megindult Olga felé ...

Zoltán. Ugyan futhat Olga!

Lenke. Jaj Istenem! Jaj! Szörnyűség!

Margit (félíg sirva.) Oh, ez borzasztó! Oh Józsi bácsi, minek engedte! Szép hírrel megyünk be az oszonnához, ha Olgát a Bimbó felökleli.

Pali (izgatottan, össze-vissza futkosva,

Zoltán (hadonázva.) Jaj! Szaladj, Olga!

Margit (Juj! mindjárt utól ér a Bimbó!

Lenke (Hamar, hamar! Jaj, jaj! Megöli! Agyontiporja! Segítség! Józsi bácsi, segítsen!

Józsi bácsi (nyugodtan.) Soh' se ijedezetek! Hisz' láthatjátok, hogy Olga alig tíz lépésnyire van a kert nyílásától, Bimbó pedig vagy száz lépésnyire ... No ... még egy-két szökkenés ... így! Lám, már benn van Olga a kertben és bereteszte az ajtót. Ügyes tett volt és bátran hajtották végre.

Pali. No ... csakugyan ... ni, most Bimbó föltekint és bámul, hogy nem lát senkit.

*

*Hatodik jelenet.**Voltak. Olga.*

Olga (nyugodtan jön és hátra tekint.) Nézhetsz már, jeles Bimbó barátom. (Vigan nevet.) Béla már ott van a tulsó kertben, te pedig bámulsz itt a kapura, mintha kis borju volnál meg. Hahaha!

Józi bácsi. Ezt ügyesen végeztétek. De mégis szepegtél egy kicsit, ugy-e, Olgiczám?

Olga. Mitől, kedves bácsi? Mihelyt Béla megmagyarázta a tervét, nem volt okom szepegni. Nagyon egyszerű és ártatlan fogás volt, csak meg köllött érteni.

Pali. Nem is valami nagy sor, másnak is eszébe juthatott volna.

Józi bácsi. Persze, persze. (Ártatlan képpel sétálgatva, hátulról gyorsan és észre vétlenül Lenke nyaka felé nyul, mint aki oda tesz valamit.) Nem nagy sor volt az egész. De legalább nem sokára hirt kapunk. Ni, az a hanyag tehenész már észre vette a mulasztását, már betereli Bimbót; vissza felé szabad útja lesz Bélának.

Lenke (hirtelen élesen fölvisit). Jaj! Jajaj!

Margit (megijedve.) Mi bajod?

Olga (nyugodtabban.) Mi lelt?

Lenke. Jaj, a nyakamon . . . jaj! Valami szörnyeteg . . . Kigyó . . . Jaj!

Zoltán. Ugyan már no! Hol járna már kigyó a nyakadon? Valami bogárka.

Józi bácsi. Az ám. Egy kis hernyó. Vedd le, hiszen eléred a keziddel.

Lenke (ujra sikoltva.) Hernyó! A nyakamon!

Pali. No, no, hiszen az nem veszedelmes. Vedd le.

Lenke Juj! Dehogy tudnék hozzá nyulni!

Vegyétek le . . . kérlek . . . hamar! Oh . . . ugy borzadok az ilyen förtelmes féregtől!

Olga. Nincs mit. (Leveszi.) Nézd, milyen szép sávós hernyócska.

Lenke (borzongva hátrál.) Jaj, ne is mutasd! Iszonyú! Mindjárt elájulok !|| Ugy utálok!

Józi bácsi. Ugy látszik, Olgácskám, te nem borzadsz tőle oly nagyon, sőt még meg is mered fogni.

Olga. Nem éppen sziveseu teszem, bácsikám, de Lenkét meg akartam nyugtatni, hát legyőztem az ellenszenvemet. Hiszen tudjuk, hogy az ilyen hernyócska kárt tesz ugyan a növényekben, de nekünk bizony nem árthat.

Józi bácsi. Az igaz, hogy a fogása nem igen kellemes, az ő kis tüskés szőrével. De csakugyan nem veszedelmes. No, Béla már megjött.

*

*Hetedik jelenet.**Voltak. Béla.*

Béla (belépve.) Eredmény nélkül jártam, kedves bácsi. Nem hívhattam át Klára nénit, mert csakugyan kiment a majorba.

Pali. Beh kár! Igy hát ma már meg nem tudhatjuk, kit ér a szerencse.

Józi bácsi. Dehogy nem! Most már el tudom dönteni s a néni előre megmondta, hogy ő bele nyugszik az én választásomba.

Mind (körülfogják.) Hát kit választ kedves bácsi? Ugy-é engemet? Nem őt, hanem engem! De bizony engem!

Józi bácsi. Mindjárt megtudjátok, sőt ti magatok fogtok itélni magatok fölött. Mert talán észre sem vettétek, hogy én most itt vizsgálatot tartottam.

Béla. Velünk? Hogyan, kedves bácsi? Nem értjük.

Józi bácsi. Lassan, mindjárt megértitek. Csak azt vihetem magammal a hegyvidéki utra, aki alkalmas az ilyen kirándulásra. Ott legelőször is nagyon gyakran meg fog esni rajtunk, hogy nagyot kell gyalogolni, sokat fáradni. Így aztán, például, akinek terhére van egy kis séta a majorig, az nem való ilyen utra.

Zoltán (zavartan.) Oh... kedves bácsi... az... az más... én... izé...

Józi bácsi. Te nagyon szereted a kényelmet, fiacskám, tehát nem volnál jó utitárs. De az is sokszor meg fog történni, hogy ebéd, ozsonna nem lesz a rendes időben és aki jó ebéd után sem tud lemondani a megszokott ozsonnáról, az nem volna jó uti társ.

Margit (röstelkedve.) De bácsikám... én... hiszen... nem mondom...

Józi bácsi. De *én* mondom, hogy torokos kis leány vagy, sok bajom volna veled. Utazni nem könnyű dolog ám. Sokszor juthat az ember olyan helyzetbe, hogy magának kell magát kiségitenie a bajból. Már pedig aki egyik kertből a másikba sem tud átmenni, mit csinálna, ha a kárpati sziklák közt esnék baja?

Pali (akadozva.) Igen, de... kedves Józi bácsi... a Bimbó...

Józi bácsi. A Bimbó ott volt és nem tudtál kifogni rajta. No, hát még aztán apró alkalmatlanság mennyi esik az uton! Aki pedig egy kis hernyótul majd elájul...

Lenke (szégyenkezve.) Oh, de mikor... izé...

Józi bácsi. Igen bizony, mikor olyan nagyon finyás vagy, nem indulhatsz nagy utra.

Béla. Kedves bácsikám, nagyon szigoruan examinált.

Olga. Bizony így mindnyájan itthon csöppenünk.

Józi bácsi. Oh nem! És épp ti ketten álltátok meg a próbát. Béla fiam, te bátornak is, leleményesnek is bizonyultál; te pedig, Olga leányom, szintén ügyesnek, megbízhatónak, finyasságtól mentesnek. És mind a ketten készek voltatok mindjárt minden egyébre is, amit mondtam. (A többiekhez fordulva.) No's ítéljétek: igazságosan választok-e, ha Olgát és Bélát viszem a kék-utazásra?

Zoltán. Mi tagadás benne, ők leginkább megérdemlik.

Margit (sohajtva.) Sajnos, de igaz.

Lenke. Bizony inkább valók az utazásra, mint én.

Béla | (a bácsit megölelve.) Kedves jó
Olga | bácsi! Milyen nagy örömet szerez nekünk!

Pali (őszintén.) No, mi is örülünk a ti örömöteknek és igazán mondom, nem fogunk irigykedni. Ti legjobban megérdemlitek.

Józi bácsi. Ugy van. Mert, kedves fiam, bátraké a szerencse! Most mehetünk ozsonnálni.

— Fügöny legördül. —

ANIKÓ KINCSES VERME.

(Képpel a 8—9. lapokon.)

UTT VAN most is a verem, de Anikó nem igen néz feléje. Sőt nem is tanácsolom, hogy felszólítsátok, mutassa meg, hol van az ő hires kincses verme. Mert olyan mérges tekintetet fog rátok vetni, hogy még álmotokban is megijedtek tőle.

Csak épp az a gonosz Dani nem ijed meg és néha, mikor künn sétálnak a mezőn, ártatlan képpel indítványozza:

— Nézzünk a kincses vermedbe, hátha most akad benne valami.

— Ugyan ne boszants!

Tavaly nyáron másképp volt ám! Akkor ő vezette oda titokzatos arcczal mamáékat.

De tavaly óta persze sok megváltozott és most Daninak sincs az a panasza, ami akkor volt.

Mikor tavaly haza érkezett a nagy vakációra, minduntalan hiába kereste hugoskáját, kivált este felé. Végre rábukkant, hogy Anikó ilyenkor az öreg Sára asszony-néninél üldögél, aki meséket mondogat neki.

— A szép mesét én is szeretem, mondá Dani és néhányszor szintén elment oda Anikóval.

Elment, de nem sokszor.

— Nem ér az semmit, Anikó. A szép mese nagyon kedves dolog, de amit az a vén Sára asszony beszél, az csupa együgyű babonás rém-história és hozzá még úgy beszéli el, mintha nem is mese volna, hanem el köllene hinni igazán.

— El is kell azt! Mert az mind úgy van.

Dani vitatkozni próbált, de Anikó szóba sem állt vele. Az ő feje tele volt boszorkánnyal, kísértettel, elásott kincssel, melyet felbukkanó láng árul el, s más effélével. Kárba veszett Daninak minden fáradsága.

Egy napon már jócskán esteledett, mikor még künn sétáltak Danival a mezőn.

— Nézd csak, Anikó, mi van ott a bokrok közt. Mintha lángok csapnának fel a földből.

— Ah! Ott kincs van! Ott kincs van!

— Ugyan ne beszélj már megint ilyen bohóságot!

— Jól van, jól! Te persze roppant bölcs vagy, mert a városban jársz iskolába. De mi is tudjuk, amit tudunk. Holnap dus-

gazdagok leszünk. Aztán azután csufolódjál. Megnézem jól a helyet, hol csaptak föl a lángok.

Egészen közel nem mert menni, de jól

megjegyezte a helyet. Aztán mélyen elgondolkozva ment haza. Az a gonosz Dani pedig még gonoszabbul mosolygott.

Másnap Anikó igen komoly képpel állt szülei elé, hogy nagy fontos dolog fog történni, csak jöjjenek ki vele a mezőre. Majd ott elmondja a többi.

— Nagyszerűt kedves mama! Tehát kísértáltak. Anikó vezette a társaságot. Dani furfangos képpel hátul kullogott. Mikor azokhoz a bizonyos bokrokhoz értek, Anikó ünnepies hangon mondá:

— Itt van! Kedves apa, édes mamácska, itt kincs van elásva! Én bizonyosan tudom. Ni, látszik is már a verem.

— Ugyan, te buksi! felelt az apa. Hiszen ez az a gödör, mely onnan maradt, hogy itt egyszer kutat kezdtem furatni, de abba hagytam; alig ástak le két lábnyira.

— Mindegy, mégis ott van a kincs.

— Csakugyan, van ott lenn valami, szolt az eközben szintén oda érkezett Dani. Majd én kiemelem.

Leugrott a verembe és fényes kis bádog dobozt nyujtott föl.

— Ugy-e mondtam! Ugy-e mondtam! szolt Anikó diadalmasan.

Az apa fölnyitotta a dobozt — hát abban nem volt sem arany sem gyémánt, csak egy darab papiros.

— Neked szolt Anikó, mondá az apa.

Anikó mohón kapott utána s ezt olvasta: »Kincset meritettél ebből a veremből, ha megtanulod ezennel, hogy szép mesében gyönyörködni kedves multság, de babonát elhinni együgyűség.«

Fülig pirulva állt ott Anikó, aztán haragosan nézett Danira.

— Oh, te rendezted az egészet... ráismerek az írásodra!

A gonosz Dani csak nevetett. De Anikó sem haragudott sokáig

s most már meggondolja, mi a szép mese, s mi az együgyű babona.

— ITT VAN!

— Ha csak egy kis séta kell hozzá, azt megtehetjük, felelé a mama. Kíváncsi vagyok, micsoda fontos dolgot fedeztél föl.

Cseresznye és cseresznye-mag.

(Képpel a czimlapon.)

POMPÁSAN ment a vizsgálat!
Oszlunk is már szerteszt;
Meg is üljük most a torát,
Veszünk édes cseresznyét.

Ottan ül a sarki kofa —
Sietnek a gyermekek.
»Egy hatosért, Sári néni!
De aztán jól mérje meg!«

»Hogy ne mérném olcsón, bőven?
Hiszen rászolgáltatok!
Szeretem a jó tanulót —
Egy kis rúdást is adok.«

Duzzad a papiros zsacskó.
Színültig van az tele;
Osztozásra sietnek is
Ház mögé, a kertbe le.

Jani, Pista és Juliska
Mind egyenlő részt kapott.
Már a felét be is kapták —
Csak úgy ripi-ropogott.

Egyszerre ni ... ijedeznék ...
Jaj, mi a baj? ... Istenem! ...
Hát a kökerítés fölött
Rontó Pali megjelen! ...

Még egy percz ... és Pali felkap
A kerítés hegyibe:
»Bármi legyen, gézengúzok —
Enyém annak a fele!«

Fogy az idő ... hanem fogy ám
A piros cseresznye is.
»Hét szem van még ... hárma enyim ...
S így még jut négy nektek is!«

S épp hogy átugrott a falon
Rontó Pali, s oda kap:
Csak úgy zörög a zsacskóban
Az a sok cseresznye-mag.

»Bármi legyen — így kívántad —
Követeled a felét!«
Hát mi azt mondjuk, vitéz ur:
Mind a mag legyen tiéd!«

Elíbe dobták a zsacskót —
S míg kaczagnak, Pali ur
Nagy mérgében toporzékol,
Nagy dühében dülva fül.

A LEGJOBB VIGASZTALÓ.

— Keleti történetke. —

HARUN-AL- Rasid, a sokáig bölcsen uralkodott híres khalifa, már öreg korában egy napon nagyon gyöngének, betegnek érezte magát. Hivatta öreg orvosát és így szólt:

— Azt parancsolom, hogy nekem őszintén mondd meg, elérkezett-e a halálom órája?
Az öreg orvos megvizsgálta és nyugodtan felelé:

— Mindnyájunk élete Allah kegyelmétől függ; de a mennyire az én tudományom lát, oh hatalmas khalifa! — most még nem fogsz meghalni.

— Most még! De nem sokára mégis, ugy-e?

— Allah nem engedi hogy gyarló ember a végzetbe belásson. De, oh hatalmas khalifa! — mi már mindaketten öreg emberek vagyunk!

— Igazad van, hűséges szolgám! Aggok vagyunk és végső óránk messze már nem lehet. Ideje, hogy gondoljunk reá és megfontoljuk, miképen töltsük el legjobban az időt, melyet Allah kegyelme még itt a földön eltöltenünk enged.

— Olyan bölcs, a milyen te vagy, oh nagy khalifa, jól fogja eltölteni élete utolsó napjait.

Az öreg orvos eltávozott és Harun-al-Rasid csakugyan meggyógyult. De az a gondolat, mely akkor betegségében bele fu-rakodott az agyába, nem hagyott neki többé nyugtot.

— Öreg vagyok, nagyon öreg vagyok, igaz a hűséges orvosomnak. Bármint

kedvezzen is Allah nekem, már nem terjedhet hosszúra életem. Hogyan töltsem azt az időt, a meddig még élni fogok? Hatalmamban van, hogy azt tegyem, amit akarok. De mi legyen az? Mit tegyek! Hosszu uralkodásom sok gondjai után talán megtehetném, hogy most már csak örömeknek és élvezeteknek éljek... Vagy talán épp az ellenkezőt tegyem? Talán el köllene zárkóznom és azon elmélkednem, életemben mit nem tettem jól és helyesen?

Töprengett, sokat töprengett a bölcs khalifa, de csak nem tudott megállapodni. Egyszer aztán a maga bölcs módja szerint mást gondolt. Elő hívatta a testőrsége kapitányát és szigorú parancsot adott neki, melyen a kapitány ugyancsak bámult. De nem tehetett egyebet, mint hogy rögtön teljesítette.

Kiment tehát egy csapat fegyveressel az utczára és a legelső három embert, aki utjába akadt, elfogta és bilincsbe verve Harun-al-Rasid elé vezette. A szegény rabok holtra ijedten, reszketve álltak meg a hatalmas khalifa előtt, ki így szólt:

— Kezembe kerültetek végre! Mindent tudok. Ti nagy bűnösök vagytok és most elérkezett a büntetés órája.

A szerencsétlen rabok nem is védekeztek. Ha a bölcs, igazságos Harun-al-Rasid azt mondja, hogy ők nagy bűnösök, hát az bizonyosan úgy van, még ha talán ők maguk nem is tudják. Lecsüggesztették a fejüket és várták az ítéletet. Az ítélet pedig nagyon kemény volt. Mert a khalifa így szólt:

— Bűneitekért halállal kell lakolnotok. Földi élteteknek immár vége, meg fogtok halni. De mert tudom, hogy nem készültetek ily közeli halálra, tehát irgalmas akarok hozzátok lenni. Adok nektek három napot, tehetek e három nap alatt, amit akartok. Azt jól tudjátok, hogy szökni hiába próbálnátok, hatalmam mindenütt elér. Most elmehettek. Három nap multán ilyenkor ismét élémbé kerültök, készen a halálra. Magam foglak fölkeresni.

A halálra ítélt három ember eltávozott. Harun-al-Rasid pedig komoly gondolatokba merülten töltötte el a három napot.

A harmadik napon, pontosan a kitűzött időben, Harun-al-Rasid maga mellé vett több fegyverest és elindult, hogy a halálra ítélteteket fölkeresse.

Az elsőhöz, akit fölkerestek, alig tudtak bejutni. Háza el volt zárva, minden élő lélek kitiltva s a halálra ítélt ember a ház egy homályos zugában térdelve imádkozott. Mikor meglátta a fegyvereseket, kétségbe esett jajveszékelésben tör ki.

— Jaj nekem, jaj nekem! Hát már itt az ideje! Oh, még nagyon korán van!

— Három napod volt, felelé Harun-al-Rasid. Azt tehetted amit akartál. Hát mit tettél?

— Jaj, nem jót választottam... oh... adj még egy kis időt, hatalmas khalifa! Magamba zárkózva töprengedtem, de lekem nem talált megnyugvást.

— Katonák, vigyétek a palotámba, majd ott megtudjátok parancsomat.

Három katona elkísérte az elítéltet, Harun-al-Rasid pedig odébb ment a második elítélthez. Itt nem köllött kopogtatni. Nyitva volt a ház és tele vendéggel. Javában folyt a mulatság, mikor a khalifa belépett. A halálra ítélt reszketve állt elejébe és szintén kétségbe esetten jajveszékelte.

— Jaj, jaj, oh jaj! Hát már itt az ideje? Még nagyon korán van! Oh, hatalmas khalifa, adj még egy kis időt. Rosszul használtam föl ezt az utolsó három napot. Vig mulatsággal, élvezetekkel akartam befejezni napjaimat, ah!... de most érzem, hogy nem ezt köllött volna cselekednem.

Harun-al-Rasid ezt is elkísértette a palotába, aztán a harmadik elítéltet kereste föl. Nem találta otthon. Künn volt a szántóföldön és éppen befejezte a vetést.

— Hogyan? szólt Harun-al-Rasid, te itt gondtalanul szántogatsz, vetegetsz, mikor tudod, hogy közeledik a halálod órája? Talán el is felejtetted?

— Nem felejtettem el, oh hatalmas khalifa! Épp most gondoltam rá, azért végeztem el még ezt a munkát. Otthon gyöngé nőm, kicsi gyermekeim vannak,

kik ezt nem tudták volna elvégezni. Gondoskodtam róluk, amíg csak tehettem és tudom, áldani fognak, hogy utolsó órámig megtettem, ami a kötelességem. Most ám teljesedjék rajtam Allah és a khalifa akaratára, nyugodtan halok meg.

Harun-al-Rasid megölelte a szegény embert.

— Nem fogsz meghalni, hanem barátom leszel, mondá. Te megtetted, amin én töprenkedtem. Megmutattad, mit köll tennem.

Gazdagon megajándékozta a szegény embert, de azt a másik kettőt is, ki aggódva várta a palotában. Nem hogy bajuk esett volna, hanem vígan és gazdagon tértek haza. Harun-al-Rasid pedig nem töprengett tovább.

— Teljesíteni a feladatunkat, kötelességünket mindvégig, ez adja meg lelkünknek a nyugalmat úgy, hogy bátran lépünk az Ur ítélőszéke elé. Fáradni fogok népem javára utolsó perczemig!

ELÜLT a lárma,
Kigyúlt a lámpa, —
Fényes világ van
A kis szobába'.
Asztalt terítnek
Nagynak, kicsinynek,
S vár Gazzikára
A vacsorája.

Ott terem nyomba'
A vágott sonka,
Mellé egy zsemlye
Két félre szelve;
S mintha régóta
Nem evett volna:
A kicsi pákoz
Vigan lakmároz.

Nagy munkát végzett,
El se hinnétek, —
Emelt egy várat,
Díszére válhat
Száz vármegyének! —
Az estebédet
Bizony felette
Kérdemelte...

Megtelt a gyomra,
Eltünt a sonka, —
S most Irma néni
Elkezd mesélni
Virágos utról.
Jó kis fiukról,
Kik daliák lettek,
Mert sok sonkát ettek,
S mind hősök már most...

De Gazzai álmos;
Az a sok munka
Ellankasztotta;
Aludni vágy —
Vetve az ágy.
Hopp!... bele hát...
Jó éjszakát!

FALUSI CZIRKUSZ.

*ÉN vagyok a tudós pulli.
Tudok pompásan dobolni.
S a számokat úgy vetem ki,
Mint az iskolában senki.
Golyón ülök, állok is,
És ha kell, sétálok is.
Kisasszonykák, urfiacskák,
A piczulát ne sajnálják!
Itt a nagy vakáció.
Mindjárt lesz produkezió.
Vakáció, szünet-ülő —
Meg nem bánja, aki bejő.
Kezdődik már tessék, tessék!
Ne sokallják a tizeskét!
Mélyen tisztelt publikum,
Kezdődik már — bum, bum, bum!*

SZÉPEN SZÁLL, SZÉPEN SZÓL.

— A »Kis Lap« 14-dik színes műmelléklete. —

MEGÁLLJ csak, Mariska! Mi szól olyan szépen? Mintha madár zengne a nagy messzeségben.

— Igen én is hallom. Jaj, mily szépen csattog!

— Talán fülemile? Tán itt a fán fészkel.

— Nem lehet. Ugy tudom, a kis fülemile sűrű bokrot szeret, ez a vén fa pedig ugyancsak lombtalan.

— Az ám, nincs is rajta sehol madárfészek s a dal magasabbról, a felhőkbul hangzik.

— Akkor hát pacsirta. Az fészkel mélyen lenn a sűrű vetésben, de aztán felröppen egyenest az égnek és fönn a magasban zengi énekét el, gyönyörrel fürödve a hő napsugárban.

— Igen, igen, én már látom is. Nézd, ott van! Mint a nyil suhan föl s közben folyvást csattog. Jaj, milyen szépen száll!

— És milyen szépen szól! Oh boldog madárka!

— Mért boldog, Mariska? Mért zeng olyan vigan?

— Azért, mert szívében hála van s boldogság. Örül az életnek, áldja a Teremtőt, ki ezt a pázsitos, virágos szép mezőt az ő számára is ide terítette. Biztos helyet talált itt kedves fészkeinek, fölnevelte benne kicsi fiókáit. Maholnap kaszálnak, mindent learatnak, de a pacsirtának többé meg nem ártnak: az ő kicsinyei már tudnak repülni, nézd, épp tanítgatja szállni a magasba. Elérte a célját a boldog pacsirta s ezért hálás szívből dicséneket csattog a Mindenhatónak, ki őket megóvta.

— S míg ő maga örvend, minket, kik hallgatjuk, szintén örvendeztet. Ha én madár volnék... oh, én is úgy tennék! Röpülnék magasra s ott csattognám dalom. Kár, hogy szárnyam nincsen!

— Azért fölrepülhetsz még sokkal magasbra, mint az a kicsike csattogó pacsirta. Ha nincsen is szárnyunk, van szárnyaló lelkünk, mellyel a Teremtő felé lebbenhetünk s neki a sok jóért, amiben részünk van, elzenghetjük hálánk' igaz, hő imában. Csak oly tiszta legyen s ártatlan a lelkünk, mint a kedves kicsi pacsirt fölöttünk, aki soha sem vét senkinek a földön.

— Azért hát oly édes, kedves a zengésök! Nem is felejttem el, mért is van, hogy olyan szépen száll, és szépen szól a kis pacsirta!

A VIZ PARTJÁN.

(Képpel a 4. lapon.)

MIT GONDOLSZ, Évike, merről jön a hajó, mely a mamát hozza?

— Oh, ha én azt tudnám! Akkor mindig csupán arra felé néznék.

— Baj, baj, hogy nem tudjuk! Egyszerre csak itt lesz s nem látjuk, hogy közelg.

— Az már nagy baj volna, mikor oly régóta lessük itt a jöttét. De talán lehet még segíteni rajta.

— Hogyan?

— Te nézz mindig jobbra, én meg balra. Egyikünk így mégis biztosan meglátja s azután mindjárt szól.

— Már így nagyon jó lesz. Csak már jönne hamar! Már oly nagy ideje, hogy nem láttuk a mi kedves jó, mamánkat!

— Bizony már két napja. No, de most azután lesz is nagy örömünk.

— És a mamácska is, tudom, fog örülni. Kivált ha meglátja, mily epedve vártuk, milyen türelmesen ültünk itt a napon s lestük a víz partján.

— Ugy ám! Az az... mégsem! Hátha így nem jó lesz? Tudod a mamácska sokszor mondogatja: a napon ne ülünk, a vízhez ne menjünk!

— Oh, oh, igaz! Talán még meg is haragszik, nehogy megörülne, ha majd meglát, itten!

— En is attól tartok. De így hát mit tegyünk? Ha elmegyünk haza, később látjuk őt meg.

— Sokkal később! S mégis... mégis úgy lesz tán jobb! Hátha neki abban lesz nagyobb öröme, ha megtudja, hogy mi ámbár sóvárogva, mégis türelmesen várunk otthon a mi édes örömeinkre, a viszontlátásra, csak hogy megmutassuk, mily híven követjük az ő intéseit.

— Igen, ez így jobb lesz. Menjünk szépen haza!

— Menjünk! Add a kezed. A kapuba állunk s ott később, de tiszta örömet találunk!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 24-dik számában kitűzött *jutalom-feladvány*, mint nagy örömmel látom, ismét igen nagy érdeklődéssel találkozott kis híveimmél. Oly tömegesen érkeztek a pályázó dolgozatok, hogy bizony hosszan tartó, de nekem kedves munkámba került, míg valamennyit végig bírálhattam.

Most is sok törölni való került a beküldött szavak jegyzékeiben, mert sok olyan akadt, mely nem felel meg a föltételeknek. Többen önálló szó gyanánt jegyeztek föl ragokat és képzőket (*nak, nek, né, on*, stb.), mások nem magyar vagy csak tréfásan használt szavakat alkalmaztak, (*druck, fuccs, máv* = magyar államvasut stb.) vagy külföldi helyneveket (*Nis, If*) igazi szókép nem használható rövidítéseket (*sat* = s a többi), sokan pedig nem vették figyelembe a hosszú és rövid hangzók közti különbséget, pedig valamint a *kar-kár, por-pór* szavakban az *a* és *á* semmiképp sem helyettesítheti egymást, úgy van ez más szavakban az *ü* és *ú*, az *ö* és *ő* s az *i* és *í* bötükel. Tévedett tehát, aki ilyen szavakat is használt: *rom-mór, tü-üt, tö-öt* stb.

Mindezek törlése után is azonban a legtöbb dolgozat igen szép eredményt mutat. A nyertes pedig *Szathmáry Péter* lett, ki 98 helyes szót válogatott össze.

Ezek a következők: ah!-ha, ár-rá, bál-láb, bel-leb, bök-küb, czar-rácz, czél-lécz, czáp-pácz, czók-kócz, csép-Pécs, dák-kád, dán-nád, döt-föd, disz-szid, el-le, él-lé, ér-ré (rév), gar-rag, gát-tág, gém-még, gím-míg, hó-óh!, im-mi, igy-gyi!, in-ni!, ír-ri, jav-vaj, kaecs-csak, mák-Kám (helység; a nagybötüs szavak alább is többnyire helység nevek), kar-rak, kas-sak, kél-lék, kény-Nyék, kos-sok, lány-nyál, lény-nyél, lúd-dúl, más-sám, márrám, máz-Zám, rém-mér, mos-som, név-vén, öl-ló, ősz-szó, őv-vő, tö-öt, kő-ök, lép-Pél, por-rop, pör-röp, lép-Pál, pék-kép, rév-vér, rőt-tör, rizs-zsír, rügy-gyür, sah-has, sav-vas, sik-kis, gyász-szágy (fa), szám-mász, szék-kész, szív-visz, tál-lát, tél-lét, tők-köt, tős-söt, tér-rét, tus-sut, túr-rút, ví-ív, zár-ráz, juh-huj! csáb-Bács, nász-szán, tév-vét, tép-Pét, szür-Rűsz, szöcs-csöcs, csat-Tacs, csók-Köcs, csak-kaec, be-eb, táp-pát, száj-jász, lám-mál, becs-Cseb, rozs-Zsor, máj-Jám, czég-Gécz, csév-Vécs, Csák-Kács, csusz-Szucs, szür-Rűsz, dob-Bod, ver-rev.

Helyes megfejtéseket küldtek továbbá, a zárjel közt jelzett számú szavakkal: Sonnenberg Berta (95), Hirschl Kornélia (91), Taubner Margit (91), Dinnyés Etelka (87), Tarnóczy Ferencz (84), Marczali Bözse (80), Horváth Elemér (78), Szabó János (77), Oláh Szidi (77), Fürth testvérek (77), Hajós Anna (77), Lányi Rózsika (76), Szücs

Irénye (75), Csikvári Ernő (68), Thiringer Tivadár és Ervin (73), Szinyei Merse Rózsika (73), Katzburg Aladár és Gusztáv (71), Adler Ferencz (71), Badics Elek és Józsi (71), Kuti Sándor (71), Müller Erzsí (71), Détsy Stefánia és Károly (71), Vitályos Emma (70), Kónyi Janka (69), Weisz Margitka (69), Just Krisztina és Ilona (61), Fülöp Etelka és Kálmán (59), Concha Clarisse és Emília (64), Stern Izor (60), Magassy Sarolta (69), Gerde Oszkár (67), Cságoty Józsi (64), Baghy Irmuska (69), Koffron Helenka és Iduska (64), Kasper Gusztáv (64), ifj. Bolyó Károly (61), Váczy Annika (62), Tichtl Leona (65), Szögyény Gábor (59), Klein Irénke (60), Fried Ella és Gizella (66), Ember Pista (63), Szilágyi Ágota (62), Krúg Mária (66), Biró Barnabás (68), Herczinger Ilonka (65), Magassy Aranka (61), Günther Ilona és Mariska (59), Tentschl Elemér (58), Nadler Herbert (59), Jaulusz Ella (59), Csanády Margit (59), Bejczy Juliska és Margit (59), Eleőd Tihamér, Kende és Zoltán (60), Clement Ernő (59), Selevér Flora (56), Engelman testvérek (45), Hollaki Leo (40), Kelemen Edith és Kajetán (57), Kund Margit és Mariska (47), Forscher Juliska és Sárika (53), Hirschler Jolán (58), Furkó Mariska (56), Kardos Margit (35), Patai Mariska (50), Taub Ilonka (54), Kormos Tivadar (42), Kempki Alice (47), Blumenstock Elek (49), Farkas József és Dezső (32), Wurm Géza (41), Sonnenfeld Frigyes (53), Mándi Sándor (52), Forster Tibor (35), Fischer Lajos (47), Reinitz Janka (48), Burián Erzsí (44), Natti Klotildka (44; a dolgozatoddal küldött kedves, meleg sorok valóban meghatottak és majdnem eltántorítottak régi elhatározásomtól; de hát mégsem lehet. A kívánságot, melyet oly szeretetreméltó módon fejeztél ki, nem teljesíthetem és csak köszönettel és szeretetem kifejezésével viszonzozhatom. *F. b.*), Apfel Árpád (52), Visy Mariska (51), Benkő Jenőke (46), ifj. Kölcsey Ákos (52), Laboda Margit (47), Hofmann Ilona (41), Keleti Géza (37), Zsoldos Miklós (50), Berger Irén (55), Sibilla Jenő (43), Süle Zsuzsika (53), Sturm Margit (52), Kürschner Manó (53), Fáy Margit (34), Bohunka Etelka és Mariska (40; ezuttal kivételként megbocsátom a meg nem okolt plajbászós írást, melyet csak nagy betegség esetén nézek el. *F. b.*), Forgách Beatrix (55), Molnár Anna és Viktor (57), Schulz Mariska és Pál (54), Frankl Paula (58), Weisz Hugo (57), Eibenschütz Aranka (19), Mohilla testvérek (51), Gomperz Margit (57), Schvanner Gizella (53), Elsner Margit (54), Fischer Pali (39), Pollatschek Jolán (54), Szivák testvérek (35), Blum Gabriella (45), Peti Sándor (52), Rigó Jenő (53), Brill Mariska (46), Puly Margitka (35), Goldschmidt Olga (nem elég gondal dolgoztál: a legtöbb szót kétszer irtad bele a sorozatba, pl. a *cz* betű alatt »czél-lécz«, aztán az *l* betű alatt »lécz-czél«; vagy 30 ilyen ismétlés volt a szójegyzékemben. *F. b.*), Prager Jenő (43), Gyémánt Ilona (56), Péchy Lenke (39), Mäder testvérek (48), Schwartz László

(39), Ravasz Gizi (47), legifj. Szenes Ede (38), Josipovich Dóra és Kálmán (42), Andreetti Sarolta (38), Vancsó Miczi (42), Mayer Béla (43), Bretschneider Paula (41), Ambrózy Gyula (46), Fábian testvérek (54), Fleischmann Rózsa (38), Weiss Böske (57), Brody Armand (36), Pavlik Ilona (53), Wittchen Elza és Blanka (55), Vámosy Károly és Laczika (53), Schüller testvérek (36), Polgár Juliska és Margit (52), Berczelly Jenő (54), Kund testvérek (40), Kiss Erzsébet (38), Draskovich Anna (47; rosszul értetted a feladványt, hogy egész sor két-tagu szót is fölvetted a jegyzékedbe. *F. b.*), Kazy Margit és Janesi (49), Stokowski Bruna (37), Körösi Pál (47), Gibiszer Jolán (45), Patterson Margit és Orsolya (52), Imrédy Kálmán és Károly (46), Tauber Margit (26), Királyfi Vilma (48), Latinovits Endre (50), Posch Ilonka, Erzsí és Boriska (50), Mihályi Margit (42), Schöpkes Mariska és Gyula és Scheuer Róbert együtt (39), Böck Györgyi és Frida (50), Neumann testvérek (43), Madár Hermán (46; vagy Aladár Hermán? de ez esetben mért nem megfordítva: Herman Aladár? *F. b.*), Kövessy Rezső (51), Weiss Aranka és Rudi (36), Bortstieber Gertrud (34), Koreck Iván (22), Lázár Andor (42), Schlichter testvérek (50), Faludy Mariska (45), Békési Imre és Lajos (41), Weisz Irénke (42), Halász Zsiga (40), Grandjean Emil (24), Sipőcz Karola és Laczika (50), Silberstein Leo (43), Bakos Géza (40), Fekete Emma (47), Benedek Pista (49), Kovács Irénke (56), Stern Erzsike és Sándor (27), Ehrlich Juliska (52), Volarich Iduska és Imke (45), Kendl Dezső és Ernő (45), Breuer Oszkár (40), Déri Zsófi és Géza (26), Magassy Jenő és Zoltán (48), Pösch Rudi (50), Alliquander Lajos (43), Poór Elza (53), Polgár Géza (58), Schwartz István (36), Schulhof Adélka (30), Fekete Andor (39), ifj. Keck Géza (53), Vancsai Irén (45), Kiszlingstein testvérek (40), Moesz Izabella és Ilonka (49), Fleischmann Janka és Jenő (29), Götz Elfried, a kolozsvári »Mária Valéria«-árvaház növendékei: Dunki Mari, Kés-márki Anna, Papp Mari, Király Róza, Ajtai Ida, Erdélyi Vilma, Bedő Juli és Lőrinczi Juliegütt (58), Bärkányi Ödön (27), Jánosi Ida és Anna (35), Rothfeld testvérek (43), Stern Erzsike és Sándor (28), Schönberg Zoltán (41), Goldheim Margit (35).

A győztes Szathmáry Péter részére a kitűzött jutalomkönyvet (»A fölfelezések és találmányok története«, Bardóczytól.) a kiadó-hivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hídvéghy Aranka. Amit kérdezel, az már a kretész-mesterséghez tartozik. Ebben pedig semmi jártasságom. Én csak élvezni tudom a virágot és gyümölcsöt, de a neveléséhez nem értek. — Beck Irén és Sári. Azt kell tapasztalnom, hogy ti sohasem olvastátok azt a figyelmeztetésemet, hogy ami a »Kis Lap« anyagi ügyeit illeti: azokkal

ne hozzám forduljatok, hanem a kiadó-hivatalhoz. Attól kérjétek, ha elmarad egy számatok s annak küldjétek be az előfizetési pénzt. — **Schwanner Gizella.** Azt, irod. hogy a jutalom-nyereményt hozzád juttassam, és így folytatod: »tessék elhinni, hogy sok dologba került, míg ennyit össze tudtam hozni.« Hát te azt hiszed, hogy sok ezer olvasó társad s az a sok száz, aki veled együtt beküldte a maga dolgozatát, nem fáradt meg vele épp oly hűséggel mint te? — **„Sándorka és a szél.”** (H. Sz.) Tetemes átdolgozással megjelen. — **Barta Jani.** Vig nyaralást nektek is. — **Baum Miklós és Róza.** Nagyon régóta ismeretes példázat az. Annyit azonban szívesen elismerek, hogy a fordítás ügyes. — **Zsarnóczay Honka.** Sokat kérdezel. A többi közt: Lajha Miska mért vágta földhöz a bűvös kancsót. Olvasd el *figyelmesen*, s az okára könnyen rá fogsz térni. A »Dorinka menedéke« című elbeszélésnek nyilván azért kaptad csupán a végét, mert az előző félévben, ahol kezdődött, nem járt neked a »Kis Lap«. A nyul, sün, meg a róka története, mert furá história, hát furán is volt megrajzolva s oly egyszerű vonásokban, hogy merő kedvtelésből igen sokan lemásolták. Most pedig én kérdezek tőled valamit: mi okból nevezel te engem »nagyreményű Forgó bácsinak«? Épp a minap panaszkodtam rajta ezen a helyen, hogy engem, sajna, már nem illet meg ez a boldogító megszólítás, mert nekem már csak inkább emlékeim vannak, mint reményeim. *Nagyreményű* csak a *gyermek*. S ugy-e bár, te is olyan vagy, akihez reményeket fűznek szüleid, hogy majdan derék nő válik belőled. — **Herzfeld testv.** Annak a ti bélyeg-gyűjteményeteknek nagyon csekély az értéke, 1000 darabjéért 1 krajczárt kínálnak. Oda adtam annak a szegény fiúcskának, aki már évek óta foglalkozik a gyűjtéssel, mert csakis az ő kezén érnek valamit. Köszönetét küldi. Hogy ti is gyönyörködtök a »Kis Lap«-ban, örvendő tudomásul veszem. — **Burján Erzsé.** Te is a »Kis Lap«-iránt való nagy szeretetednek adod jeleit, melyeket szívesen veszek. De mért irod nekem ezeket a kedvességeket olyan haragos vörös tentával? Csak úgy karikázik a szemem attól a sok sustergő betűtől. Neked sem válhatik hasznodra az ilyen tinta, melyet csak bizonyos vonalakra s apró megjegyzésekre használnak, hogy rögtön feltűnjenek. — **Müller Huska.** A bekötési táblák és gyűjtő mapák már nagyban készülnek. Mihelyt beküldték a kiadó hivatalhoz, üzeni fogok. Már annyit előre is elárulhatok, hogy nagyon esinos munkával állít be a könyvkötő, *Gottermájer ur a Károlyi-utcában.* — **Déri testv.** Olvassátok el, amit a Herzfeld testvéreknek üzenek. — **Latinovits Endre.** Köszönöm a négy levelű lóherét. El is tettem a tárczámba. — **Nadler Herbert.** A mostaninál küldtél te már ügyesebb rejtvényt, mely, ha jól tudom, sorát is várja.

ROVÁS.

B. F. küldeményét, mivel tépett szélű papírosra írta, nem veszem figyelembe. — *D. M.* Különös, hogy bár csak a múlt számban zártam ki a versenyből egy gondatlanul írt, rojtos szélű levelet: mindjárt a következő héten ugyan ilyen hiányokban leledző küldeményt veszek tőled. **F. b.**

GYÁSZ.

Rózsa-nyilásakor, midőn virágról virágra lebben a pillangó, midőn pacsirta zeng s napsugárban ragyog és virít völgy és hegy, erdő és mező, és szín és illat vegyül egybe: a természetnek ezen a tündöklő ünnepén, nyomott szíven a halál fagyos keze egy kedves, jó fiúcskát, szüleinek drága kincsét, testvéreinek boldog társát, nagyapjának örömét.

Benčević Gyula

e hó 17. rövid szenvedés után hunyt el gyermeki korának 9-ik évében. Kis angyalok, akiknek most pajtásává szegődött, a harangvirág zendítésével fogadják maguk közé. Mi pedig szenteljünk az ő emlékének egy könnyet. Sirjáról sohase fagyjon el, porai fölött sohase fagyjon el a virág, melyet iltet a szeretet és megöntöz a fájdalom.

Nyugodjék csöndesen!

F. b.

»JÓ SZIV.«

Nyugta

25, azaz *huszonöt frtról* mely összejer mint a „Kis Lap“ lelkes kis olvasóina, adon yát, *Forgó bácsitól* köszönettel átvettünk.

Budapest 1893. június hó 25.

Dr. Szirmai Rikárd

a »Szünidei Gyermek-telep-Egyesület« pénztárosa.

ü papirostra
Különös.
ki a ver-
ü levelet:
hiányok-
F. b.

ágról
időn
gyog
mező,
ter-
epén,
keze
inek
ldog

nynt
iben.
ajtá-
zen-
Mi
ének
ogy-
yjon
etet

b.

ei mint
m yát,

árd
k-telep-
osa.

aeum-épület.
n.

Szépen száll a —
Szépen szól a pacsirta